

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické

a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. V. T.**
zastoupený advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ze dne 7. 3. 2017, č. j. MV-175648-5/SO-2015

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“) ze dne 6. 11.

2015, č. j. OAM-6328-20/DP-2015. Tímto rozhodnutím ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná, a to výrokem I. dle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce neplnil účel povoleného pobytu; a výrokem II. dle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a s § 37 odst. 1 písm. b), v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalované zrušil.
3. Žalobce uvádí, že zásadní otázkou pro rozhodnutí o plnění účelu pobytu bylo posouzení činnosti žalobce v rámci sdružení, resp. význam legitimního očekávání ve vztahu k právnímu názoru ministerstva vnitra a žalované. K tomu žalobce namítá, že většina společníků společnosti Servis Group, kteří si zažádali o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu dosáhla, zatímco žalobce nikoliv. Takové jednání je dle žalobce v rozporu se zásadou legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), neboť v obdobných případech by mělo být orgány veřejné správy rozhodováno obdobně. Žalovaná přitom při svém rozhodnutí vycházela mj. ze závěrů Oblastního inspektorátu pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj z kontroly společnosti Servis Group, v rámci které bylo zjištěno, že účastníci tohoto sdružení měli vykonávat nelegální práci, přičemž však žalobce nebyl účastníkem žádného správního řízení ani nebyl kontrolovanou osobou. Žalovaná se přitom námitkou nerespektování zásady legitimního očekávání v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nevypořádala, čímž své rozhodnutí zatížila vadou nepřezkoumatelnosti.

III. Vyjádření žalované a replika žalobce

4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že zásada legitimního očekávání musí být založena na legálním postupu správního orgánu, přičemž rozpor rozhodovací praxe správního orgánu se zásadou legality je důvodem pro změnu rozhodovací praxe a neaplikování zásady legitimního očekávání. Žalovaná poukazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2014, č. j. 4 Ads 211/2014-36, dle kterého i pokud správní orgány nechají opakovaně určité delikty nepotrestány, nelze z toho odvozovat beztrestnost dalších přestupců, a tedy že se nelze dovolávat skutečnosti, že jiné srovnatelné případy porušení zákona ponechaly správní orgány bez stíhání a trestu.
5. Žalovaná se rovněž vyjádřila k tvrzení, že proti žalobci jsou použity závěry z kontroly společnosti Servis Group ze strany Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj, ačkoliv žalobce nebyl účastníkem žádného správního řízení s touto kontrolou souvisejícího ani osobou kontrolovanou. Dle žalované to, že žalobce nebyl přímo účastníkem řízení, zahájeného Oblastním inspektorátem práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj, neznamena to, že se nelegální práce neúčastnil. Dle žalované i

z výpovědi žalobce ze dne 30. 6. 2015 vyplývá, že se předmětné nelegální práce účastnil, přičemž nadto ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce minimálně po dobu celého předchozího povoleného pobytu neplnil účel tohoto pobytu.

6. V replice žalobce setrvává na svém stanovisku s poukazem na skutečnost, že stále trvají důvody, pro které byla žaloba podána.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí ministerstva vnitra, včetně řízení předcházejících jejích vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
8. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
9. Žalobce namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované spatřoval v porušení zásady legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu tím, se žalovaná dostatečně nevypořádala s námitkou žalobce, že většina společníků společnosti Servis Group (právního nástupce sdružení EPIMA, jehož členem byl i žalobce – jak vyplývá ze správního spisu), kteří si zažádali o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, takového prodloužení dosáhla, zatímco žalobce nikoliv. Žalobce přitom nepovažuje za dostatečné odůvodnění, spočívající v tvrzení žalované, že „každé správní řízení musí být posuzováno individuálně“, neboť za předpokladu, že žalobce nebyl účastníkem žádného správního řízení, ani nebyl kontrolovanou osobou ze strany Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj, neexistují důvodné rozdíly, pro které by mělo žádosti jiných společníků společnosti Servis Group být vyhověno a žalobci ne. Takové rozhodnutí překračuje meze správního uvážení, a je proto nepřezkoumatelné a v rozporu se zásadou legitimního očekávání.
10. S touto námitkou se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť k tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech.

V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu. O takový případ se však u žalobou napadeného rozhodnutí žalované nejedná. Z odůvodnění rozhodnutí žalované je totiž jednoznačně zřejmé a seznatelné, na základě jakých důvodů dospěla k závěru, že námitky žalobce uplatněné v odvolání jsou nedůvodné a rozhodnutí ministerstva vnitřně správné. Na rozdíl od žalobce je tak krajský soud toho názoru, že se žalovaná dostatečně a srozumitelně vypořádala se všemi jím uplatněnými námitkami, a to v míře odpovídající jejich relevanci pro podstatu projednávané věci, a není tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce ostatně ani nenamítá nesrozumitelnost rozhodnutí, ani nedostatek jeho důvodů, což jsou, jak uvedeno výše, důvody pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu.

11. Obsah žalobních námitek a tedy i podstatu nyní projednávané věci totiž tvoří věcná polemika žalobce se závěry ministerstva vnitřně a žalované, na jejichž základě byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Z toho lze usuzovat, že žalobce napadá rozhodnutí žalované nikoliv pro nepřezkoumatelnost, nýbrž pro nezákonnost pro rozpor s § 89 odst. 2 správního řádu, způsobený nedostatečným vypořádáním jím uplatněných odvolacích námitek v nápadném rozhodnutí žalované.
12. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo vnitřně. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahují obdobně. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Ustanovení § 37 v odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců upravuje, že ministerstvo vnitřně zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec „*neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.*“ Dle odst. 2 písm. b) téhož ustanovení ministerstvo vnitřně dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec „*přestal splňovat některou z podmínek*“ pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo vnitřně přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo vnitřně cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo „*je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“
13. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dne 20. 2. 2015 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uděleného dle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání, které mu bylo uděleno jako osobě samostatně výdělečně činné. Z Cizineckého informačního systému ministerstvo vnitřně zjistilo, že žalobce na území České republiky pobýval od 29. 2. 2008 nejprve na základě dlouhodobého víza uděleného za účelem zaměstnání s platností do 30. 9. 2008 a posléze na základě povolení k dlouhodobému pobytu (vydaného pro tentýž účel) s platností od 1. 10. 2009 do 30. 4. 2009. Dne 23. 3. 2009 bylo žalobci vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 23. 3. 2009. Platnost takto vydaného povolení byla následně žalobci opakovaně prodloužena, a to s dobou platnosti v součtu až do 22. 3. 2015. Ze sdělení Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj (ve

správním spisu založeno pod č. j. OAM-6328-11/DP-2015) vyplývá, že dne 17. 7. 2012 byla provedena kontrola v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a. s., na adrese Chrlická 533, Modřice, zaměřená na dodržování pracovně právních předpisů. V průběhu šetření bylo na místě zjištěno více než 20 cizinců vietnamské státní příslušnosti, mezi nimiž žalobce nebyl uveden, kteří na místě vykonávali činnost dělníka u výrobní linky. Předmětem jejich činnosti byla konkrétně výroba uzenin a porcování kuřat a kostí u výrobní linky. Na základě provedené kontroly bylo inspektory provádějícími výše uvedenou kontrolu pojata podezření, že kontrolovaná osoba, JUDr. E. P., s místem podnikání D. 913/16, B., umožnila cizincům výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah, čímž mohl být porušen § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), a bez povolení k zaměstnání, čímž mohl být porušen § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

14. Ministerstvo vnitra za účelem posouzení plnění účelu pobytu předvolalo žalobce k výsledku na den 30. 6. 2015, v jehož průběhu (viz protokol ze dne 30. 6. 2015, č. j. OAM-6328-16/DP-2015) žalobce uvedl, že od roku 2009 věší kuřata na háky v Modřicích, přičemž jinou činnost nedělal a tato je jeho jediným příjmem. Uvedenou činnost žalobce vykonával na základě živnostenského listu v rámci sdružení EPIMA, jehož členem se stal v roce 2009. Žalobce nevěděl, zda je sdružení registrováno u některého orgánu veřejné správy, on sám dle svého vyjádření nevykonával v rámci sdružení žádnou funkci, veškerou administrativu zajišťoval JUDr. E. P. Žalobce dále uvedl, že neví, komu patří pracovní pomůcky, které při práci využívá ani kdo je nakupuje. Dále žalobce nevěděl, komu patří prostory, v nichž pracoval, kolik prostor má jeho sdružení pronajato jaký zisk či ztrátu sdružení neslo za předchozí rok. Žalobce nevěděl, kdo dojednává za sdružení jednotlivé zakázky, co je obsahem těchto zakázek, ani kdo jsou zákazníci sdružení. V neposlední řadě žalobce uvedl, že nemá povědomí o společnosti Servis Group.
15. Pokud žalobce namítá, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s jeho námitkou ohledně toho, že většině společníků společnosti Servis Group bylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu, zatímco žalobci nikoliv, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná k ní konstatovala, že každé správní řízení musí být posuzováno individuálně, přičemž jednotlivá kritéria mohou mít s ohledem na skutkové okolnosti různý vliv. Žalovaná dále uvedla, že každou podanou žádost je třeba vyhodnocovat s ohledem na individuální okolnosti daného případu, přičemž ze spisového materiálu vyplývá, že ministerstvo vnitra v uvedeném případě rozhodlo na základě skutečnosti, že účastník řízení neplní účel povoleného pobytu, přičemž účel povoleného pobytu na území neplnil minimálně během předchozího období povoleného pobytu. Krajský soud takové vypořádání námítky žalobce považuje za dostatečné a v souladu se zákonem, neboť pro posouzení otázky, zda jde o podobný případ ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, není rozhodující pouhý obecný odkaz žalobce na některé případy, které měly být posuzovány odlišně. Aby bylo možné uvažovat o srovnatelnosti posuzovaných případů, muselo by se jednat o případy skutkově podobné, tj. založené na totožných či obdobných skutkových okolnostech, což je s ohledem na specifickou osobní povahu řízení o pobytových žádostech dle zákona o pobytu cizinců stěží představitelné. V daném případě dospěly správní orgány obou stupňů na základě výše uvedených skutečností shodně k závěru, že žalobce neplnil a neplní účel, pro který mu byl povolen pobyt, přičemž byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky, jelikož žalobce nevykonával podnikatelskou činnost

jako osoba samostatně výdělečně činná, ale činnost vykazující znaky závislé práce. Krajský soud tedy nemá důvod pochybovat o věcné správnosti závěrů žalované, resp. ministerstva vnitra, přičemž správnost závěrů správních orgánů z hlediska kvalifikace povahy činnosti žalobce a následných důvodů, vedoucích k neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky, žalobce ostatně ani nijak nenapadá.

16. Ve vztahu k dovolávání se ustálené rozhodovací praxe žalobcem pak krajský soud odkazuje na právní názor, vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015-35, dle něhož *„účastník řízení se nepochybně před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. To znamená, že se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale může se domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.“* Pokud tedy rozhodnutí správních orgánů v nyní projednávané věci jsou dle krajského soudu věcně správná, pak těmto nic nebránilo odchytil se od své předchozí rozhodovací praxe, v rámci které rozhodovaly o prodloužení dlouhodobého pobytu ostatních společníků společnosti Servis Group, i kdyby dříve posuzované případy s nyní projednávanou věcí byly shodné, neboť by to znamenalo, že správní orgány v minulosti rozhodovaly nezákonně, a tudíž je namístě se od této nezákonné rozhodovací praxe odchytil. Pokud by naopak dříve rozhodované případy žalované a ministerstva vnitra nebylo shodné s nyní projednávanou věcí, pak také nic nebránilo těmto správním orgánům rozhodnout odlišně od dříve rozhodovaných případů, neboť se s ohledem na skutkové odlišnosti v takovém případě nelze dovolávat zásady ochrany legitimního očekávání. V obou možných skutkových variantách však správní orgány za předpokladu věcně správného rozhodnutí nepochybily, pokud v nyní projednávané věci rozhodly odlišně než v případech prodloužení dlouhodobého pobytu jiných společníků společnosti Servis Group, jak namítá žalobce.
17. Nad rámec výše uvedeného považuje krajský soud za vhodné zdůraznit, že se v rozsudku ze dne 13. 6. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014-73, zabýval rovněž samotnou povahou činnosti předmětného sdružení, jehož správcem byl jmenovaný JUDr. P. Předmětem daného řízení byl přezkum rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5. 5. 2014, č. j. 918/1.30/14/14.3, kterým potvrdil správnost rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 15. 1. 2014, č. j. 10702/9.30/13/14.3-RZ, jímž inspektorát rozhodl, že se JUDr. P. jako podnikající fyzická osoba dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak je definována v § 5 písm. e) bod 1. a 2. zákona o zaměstnanosti. Podkladem tohoto rozhodnutí byla předmětná kontrola inspektorátu v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a. s., na adrese Chrlická 533, Modřice ze dne 17. 7. 2012. Krajský soud v citovaném rozsudku mimo jiné konstatoval, že *„co se týká předmětné smlouvy o sdružení založeného dne 2. 1. 2007, kterou kromě žalobce uzavřelo dle jejího úplného znění založeného v kontrolním spise dalších zhruba 270 osob (a k níž přistoupily i další osoby), a to z drtivé většiny cizinců, z nichž opět naprostou většinu tvoří cizinci vietnamské a ukrajinské státní příslušnosti, nelze bez dalšího dovozovat její neplatnost nebo že snad obecně představuje obcházení zákona apod.; ve vztahu k posuzované problematice je však třeba ji posuzovat nikoli jako rozhodující, nýbrž pouze „podpurný faktor“, a to v tom smyslu, že rozhodná je povaha činnosti (práce), kterou uvedení cizinci v daném případě vykonávali, a role žalobce v této záležitosti. Podobně jako správní orgány či soudy v obdobných případech posuzují nikoli to, zda ta která práce je formálně*

deklarována jako např. smlouva o dílo, je třeba i v tomto případě posuzovat primárně povahu vykonávané práce a v této souvislosti to, zda takto reálně vykonávaná činnost odpovídá jejímu formálnímu vymezení. Jinak řečeno je třeba zhodnotit, co strany takového závazkového vztahu skutečně učinit chtěly a také co činily, nikoli jak tuto svoji aktivitu formálně deklarovaly.“ Celkově pak krajský soud uzavřel, že „činnost sdružení považuje za sofistikované simulování podnikatelského vztahu a zastírání skutečného vztahu zaměstnavatelsko-zaměstnaneckého (tedy pracovněprávního). To zahrnuje mimo samotného faktu výkonu činnosti na formálním základě smlouvy o sdružení důsledné vystupování žalobce ve smluvních vztazích jako „vedoucí sdružení podnikatelů“, snahu vyhovět ve věci zdaňování požadavkům na zdaňování příjmů dosažených v rámci smlouvy o sdružení, vykazování zasílání měsíčních odměn za práci jakožto poukazování záloh, a to ve smyslu požadavků zákona o pobytu cizinců apod. Ani tyto formální kroky však nemohly zahalit skutečnou materiální povahu pracovní činnosti cizinců a roli žalobce.“ Jak v nyní projednávané věci vyplývá z obsahu spisového materiálu i ze samotné výpovědi žalobce, žalobce byl členem takového sdružení od roku 2009, přičemž v jeho rámci výše popsanou činnost, která ovšem vykazuje znaky závislé práce, nikoliv samostatně výdělečné činnosti, žalobce vykonával dlouhodobě, což ostatně ani žalobce nijak nerozporuje. Proto nelze za relevantní považovat tvrzení žalobce, že v den provádění předmětné kontroly inspektorátu v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a. s., se na daném pracovišti nenacházel.

18. Krajský soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné, věcně správné, a tudíž zákonné. Správní orgány nepochybily, pokud žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, zamítly, přičemž k tomuto závěru dospěly na základě skutkového stavu zjištěného v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. března 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu